

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **Adam Zábranský**, bytem Praha 16, Zbynická 6, zast. Mgr. Filipem Hajným, advokátem se sídlem Praha 10, Moskevská 532/60, proti žalovanému: **Pražská plynárenská Servis distribuce, a.s., člen koncernu Pražská plynárenská, a.s.**, se sídlem Praha 4, U Plynárny 1450/2a, IČO: 47116471, zast. Mgr. Petrem Kuchařem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Pankráci 30a/404, v řízení o žalobě ze dne 4.9.2015 na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu

t a k t o :

- I. **Žalovaný je povinen rozhodnout o odvolání žalobce ze dne 15.6.2015 proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informace ze dne 29.4.2015 do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.200,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Filipa Hajného.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 4.9.2015 podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal vydání rozsudku, jímž by soud žalovanému uložil povinnost rozhodnout o odvolání žalobce ze dne 15.6.2015 proti rozhodnutí o odmítnutí žalobcovy žádosti o poskytnutí informace ze dne 29.4.2015. V úvodu žaloby konstatoval, že dne 29.4.2015 podal v souvislosti s výkonem funkce zastupitele hlavního města Prahy žalovanému žádost o informace podle § 51 odst. 3 písm. c/ zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZHMP“), v níž požádal žalovaného o poskytnutí aktuálního seznamu členů dozorčí rady a představenstva společnosti a o sdělení výše jejich měsíčních odměn, popř. pravidel pro

udělování speciálních odměn (dále jen „předmětná žádost“). Žalovaný na předmětnou žádost reagoval dopisem ze dne 21.5.2015, v němž odmítl poskytnout žalobci požadované informace o výši měsíčních odměn členů dozorčí rady a představenstva společnosti, popřípadě pravidla pro udělování speciálních odměn. V uvedeném dopise, který je z materiálního hlediska rozhodnutím o odmítnutí žádosti, žalovaný argumentoval tím, že se na něj § 51 odst. 3 písm. c/ ZHMP nevztahuje, neboť nebyl zřízen ani založen hl. městem Prahou a hl. město Praha není ani jeho akcionářem. Žalobce podal proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti dne 15.6.2015 odvolání. Protože nebyl žalovaným v rozhodnutí o odmítnutí žádosti poučen o možnosti podat odvolání, neplatila pro něj 15denní odvolací lhůta, nýbrž lhůta 90denní v souladu s § 83 odst. 2 správního řádu. Žalovaný však do dne podání žaloby na podané odvolání nijak nereagoval, přestože dne 3.8.2015 žalobce podal stížnost na nečinnost.

Žalobce je toho názoru, že § 51 odst. 3 ZHMP je potřeba vykládat v souladu s jeho účelem. Ačkoliv dle jeho doslovného znění lze požadovat informace pouze od zaměstnanců právnických osob, které hl. město Praha založilo nebo zřídilo, musí se toto ustanovení vztahovat na všechny společnosti, které hl. město Praha ovládá, jakož i na dceřiné společnosti takovýchto právnických osob, neboť tyto společnosti byly také zřízeny hl. městem Prahou, i když nepřímou. Při užití doslovného jazykového výkladu by bylo možno toto ustanovení jednoduchým způsobem obejít např. koupí již existující obchodní společnosti či realizací činnosti obchodních společností skrze vnukovské společnosti, čímž by byl zastupitelům hl. města Prahy znemožněn přístup k informacím. Žalobce v této souvislosti poznamenal, že jediným akcionářem žalovaného je společnost Pražská plynárenská, a.s., jejímž jediným akcionářem je Pražská plynárenská Holding a.s., jejímž jediným akcionářem je hl. město Praha.

Žalobce namítl, že i kdyby se na žalovaného nevztahoval § 51 odst. 3 písm. c/ ZHMP, vztahuje se na něj povinnost poskytovat informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“). Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že Pražská plynárenská Holding a.s., je veřejnou institucí ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. Tuto vlastnost musí mít také všechny společnosti v holdingu, který veřejná instituce řídí, jinak by pojem veřejná instituce nemusel existovat. K utajení informací by stačilo, aby obchodní společnosti ovládané veřejnoprávními subjekty realizovaly veškerou svou činnost skrze své dceřiné a vnukovské společnosti, které by povinnými subjekty ve smyslu výše uvedeného zákona nebyly. Žalovaného je proto nutno považovat za veřejnou instituci ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2013 č.j. 8 Aps 5/2012 – 47 žalobce namítl, že poté, co žalovaný usoudil, že se na něj § 51 odst. 3 písm. c/ ZHMP nevztahuje, měl postupovat podle zákona č. 106/1999 Sb., a poskytnout žalobci požadované informace. Jak plyne z výše zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu, při vyřizování žádosti o informace podle zákona o obcích (a tedy i podle ZHMP) je třeba procesně postupovat podle zákona č. 106/1999 Sb. Žalovaný tedy měl o odvolání žalobce rozhodnout ve lhůtě do 15 dnů, avšak neučinil tak, a žalobci proto nezbylo než podat žalobu na ochranu proti nečinnosti.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nepřípustnou odmítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že soudy ve správním soudnictví rozhodují o ochraně proti nečinnosti správního orgánu, přičemž za správní orgány jsou považovány orgány moci výkonné, orgány územního samosprávného celku, jakož i fyzické nebo právnické osoby nebo jiné orgány, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Řízení dle § 79 s.r.s. tedy dopadá pouze na správní orgány. Žalovaný je však

právníčkou osobou soukromého práva a nelze na něj nahlížet jako na správní orgán. Dopis žalovaného ze dne 21.5.2015 proto není a nemůže být rozhodnutím, navíc postrádá jakékoliv formální znaky stanovené pro rozhodnutí zákonem. Jednalo se o pouhé sdělení poskytnuté žalobci, což byl také důvod, proč neobsahovalo poučení o 15denní odvolací lhůtě.

Žalovaný není součástí Magistrátu hl. města Prahy, není zaměstnancem právnické osoby, kterou hl. město Praha založilo nebo zřídilo a hl. město Praha není ani jeho akcionářem. ZHMP navíc požaduje souvislost požadovaných informací s výkonem funkce zastupitele, kterou žalobce v žádosti ani netvrdil, ani neprokázal. Ustanovení ZHMP tedy není v daném případě možné aplikovat.

Žalovaný má za to, že není povinným subjektem ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. K tvrzení žalobce, že je veřejnou institucí, uvedl, že je v prvé řadě osobou soukromého práva, které nebylo svěřeno rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy. Pojem veřejné instituce byl definován v nálezů Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 260/06, v němž byl vyjádřen názor, že zařazení zkoumané instituce pod instituci veřejnou či instituci soukromou musí vyplývat z převahy znaků, jež jsou pro instituci veřejnou či soukromou typické, přičemž Ústavní soud v uvedeném nálezu stanovil pětistupňový test k posouzení povahy subjektu. Žalovaný však žádný ze znaků tohoto testu nenaplnuje. Je akciovou společností, jež vznikla v roce 2005 fúzí dvou dceřiných společností Pražské plynárenské a.s., a to společnosti Praha – Paříž Rekonstrukce, a.s., a společnosti Opravy plynárenských zařízení, a.s. Nástupnickou společností se stala Praha – Paříž Rekonstrukce, a.s., která byla následně přejmenována. Obě uvedené společnosti byly společnostmi soukromého práva, stejně jako je fúze institutem práva soukromého. Žalovaný je tedy nástupnickou společností dvou sloučených společností soukromého práva, z čehož nelze dovozovat jeho veřejnoprávní charakter. O obsazení jeho orgánů rozhoduje společnost Pražská plynárenská, a.s., což je ryze soukromoprávní společnost. Státnímu dohledu žalovaný podléhá stejnou měrou, jakou mu podléhají jiné korporace podle soukromého práva. Účelem zřízení žalovaného bylo zajištění větší odbornosti poskytování služeb mateřské společnosti Pražská plynárenská, a.s., ostatním dceřiným společnostem koncernu, jakož i dalším provozovatelům plynových zařízení. Ani v účelu zřízení žalovaného tedy nelze shledávat veřejnoprávní aspekt.

Žalovaný závěrem dodal, že je členem koncernu Pražská plynárenská, a.s., a je tedy obchodní korporací podnikající v tržním prostředí, jejíž hlavní snahou je dosažení zisku. Jakékoliv poskytnuté informace, které tvoří obchodní tajemství, by mohly být využitelné ze strany konkurenčních společností, v důsledku čehož by mohla žalovanému vzniknout škoda.

Při ústním jednání konaném dne 23.11.2016 setrvali účastníci na svých dosavadních procesních stanoviscích. Za nesporné označili listiny, které tvoří přílohu žaloby a jsou založeny v soudním spisu (žádost žalobce o informace ze dne 29.4.2015, odpověď žalovaného ze dne 21.5.2015 na tuto žádost, odvolání žalobce ze dne 15.6.2015, stížnost žalobce ze dne 28.7.2015 na postup žalovaného při vyřizování žádosti). Z těchto listin soud zjistil, že dne 29.4.2015 podal žalobce žádost o informace podle § 51 odst. 3 písm. c/ ZHMP, v níž požádal žalovaného o poskytnutí aktuálního seznamu členů dozorčí rady a představenstva společnosti a o sdělení výše jejich měsíčních odměn, popř. pravidel pro udělování speciálních odměn. Žalovaný na předmětnou žádost reagoval dopisem ze dne 21.5.2015, v němž odmítl poskytnout žalobci požadované informace o výši měsíčních odměn členů dozorčí rady a představenstva společnosti, popřípadě pravidla pro udělování speciálních odměn. V dopise

žalovaný mj. konstatoval, že „jelikož zaměstnanci i členové orgánů společnosti PPSD jsou vázáni mlčenlivostí o všech důvěrných informacích týkajících se společnosti, jejichž zveřejnění nevyžaduje zákon, jsme bohužel nuceni omezit níž poskytované informace toliko na údaje, jež společnost standardně zveřejňuje.“ Žalobce dne 15.6.2015 podal odvolání proti „odepření informací“ a následně stížnost na nečinnost datovanou dnem 28.7.2015, v níž brojil proti tomu, že o jeho odvolání nebylo rozhodnuto.

Žalobce při jednání odkázal na recentní judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudek č.j. 2 As 155/2015 – 84 ze dne 16.3.2016. Žalovaný při jednání uvedl, že je s uvedenou judikaturou seznámen, avšak má za to, že výklad zákona musí mít určité meze. S ohledem na další kritéria by bylo příliš rozšiřujícím výkladem, pokud by byl žalovaný označen za povinný subjekt. Pojem veřejná instituce je uveden pouze v § 11 odst. 5 písm. c/ zákona č. 106/1999 Sb., kde je jako příklad zmíněna Akademie věd České republiky. Nyní projednávaná věc je od případů, kterými se v judikatuře zabýval Nejvyšší správní soud, značně odlišná. Právo by mělo být z právních norem jednoduše seznatelné, přičemž podřazení žalovaného pod pojem veřejné instituce tomuto imperativu odporuje. Důležité jsou také finanční toky, přičemž žádná ze společností holdingu žádné dotace nedostává. Na žalovaného by proto měly dopadat pouze soukromoprávní normy.

Žalobce při jednání citoval ze Zprávy o vztazích mezi propojenými osobami za rok 2015, která je součástí veřejně přístupné Výroční zprávy žalovaného za rok 2015, údaje o osobách, které přímo či nepřímo ovládají žalovaného. Obsah této listiny byl oběma účastníky rovněž označen za nesporný.

Při rozhodování ve věci samé vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 79 odst. 1 s.ř.s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Podle § 79 odst. 2 s.ř.s. žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.

Podle § 81 odst. 1 s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

Podle § 81 odst. 2 s.ř.s. je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Podle § 16 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti lze podat odvolání.

Podle § 16 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., povinný subjekt předloží odvolání spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení odvolání.

Podle § 16 odst. 3 věty první zákona č. 106/1999 Sb., nadřízený orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem.

Podle § 51 odst. 3 písm. c/ ZHMP člen zastupitelstva hlavního města Prahy má při výkonu své funkce právo požadovat od zaměstnanců hlavního města Prahy zařazených do Magistrátu hlavního města Prahy, jakož i od zaměstnanců právnických osob, které hlavní město Praha založilo nebo zřídilo, informace ve věcech, které souvisejí s výkonem jeho funkce, nestanoví-li zákon jinak.

Soud o věci uvažil takto:

Pro posouzení důvodnosti žaloby je klíčové zodpovězení otázky, zda je žalovaný veřejnou institucí, a tedy povinným subjektem ve smyslu § 2 zákona č. 106/1999 Sb. V případě kladné odpovědi na tuto otázku by totiž bylo zákonnou povinností žalovaného rozhodnout o žalobcově odvolání proti rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, a to v procesním režimu upraveném zákonem č. 106/1999 Sb. (viz níže).

Zákon č. 106/1999 Sb., za povinné subjekty označuje státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a *veřejné instituce*, a dále ty subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti. Pojem „veřejná instituce“ sice není definován zákonem, byl však vymezen judikaturou správních soudů a Ústavního soudu. V rozsudku ze dne 22.10.2014 č.j. 8 As 55/2012 – 62 Nejvyšší správní soud konstatoval, že „z výčtu povinných subjektů plyne, že tato ‘působnost’ se týká i veřejných institucí, tedy entit odlišných od státních orgánů, územních samosprávných celků a jejich orgánů. Tyto entity typicky vykonávají veřejnou správu nevrchnostenskými formami činnosti (například budují a udržují určité stavby, třeba silnice a dálnice, vodní díla aj.) nebo dokonce ani nevykonávají veřejnou správu v úzkém slova smyslu a, jsou součástí státu nebo jiných veřejnoprávních korporací nebo s nimi právě úzce svázány anebo jimi toliko fakticky ovlivňovány, obstarávají jinými způsoby věci typicky ve veřejném zájmu nebo určené pro veřejnost (poskytují zcela nebo zčásti prostřednictvím tržního mechanismu určité služby související více či méně s veřejným zájmem, například provozují letiště, sportoviště, koupaliště, kulturní a umělecké instituce, městskou hromadnou dopravu, vyrábějí elektřinu, provádějí jiné faktické činnosti jako např. vědecký výzkum, nejrůznější měření analýzy aj.) anebo jsou jen a pouze právně spojeny se státem nebo jinými veřejnoprávními korporacemi nebo jimi fakticky ovlivňovány (např. jakékoliv obchodní korporace ovládané státem, obcemi či kraji nebo národní podnik.).“ Tedy i takové obchodní společnosti, které jsou veřejnoprávními korporacemi toliko fakticky ovládané, je nutno podřadit pod pojem „veřejná instituce“. Tato úvaha byla dále rozvedena v rozsudku ze dne 16.3.2016, č.j. 2 As 155/2015 – 84, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že „veřejnou institucí jsou tedy i ty soukromoprávní osoby, které jsou ovládané ve smyslu obchodního zákoníku státem nebo územním samosprávným celkem, příp. jinou veřejnou institucí, nebo u nichž stát, územní samosprávný celek, nebo jiná veřejná instituce fakticky nebo právně vykonává přímo nebo nepřímo rozhodující vliv na řízení nebo činnost této právnické osoby.“

V nyní projednávané věci je posouzení povahy žalovaného do jisté míry komplikováno složitostí holdingové struktury, jejíž je součástí. Ohledně definice ovládnutí

vyšel soud z úpravy obsažené v § 74 odst. 1 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích (dále jen „ZOK“), podle nějž je ovládající osobou je osoba, která může v obchodní korporaci přímo či nepřímo uplatňovat rozhodující vliv. Ovládanou osobou je obchodní korporace ovládaná ovládající osobou. Ustanovení § 74 odst. 3 téhož zákona pak stanoví, že řídící osoba podle § 79 ZOK a většinový společník jsou vždy ovládajícími osobami, ledaže ve vztahu k většinovému společníkovi § 75 stanoví jinak. Řízená osoba podle § 79 je vždy ovládanou osobou. Definice většinového společníka se pak nachází v § 73 odst. 1 ZOK, které stanoví, že společník, který má většinu hlasů plynoucích z účasti v obchodní korporaci, je většinový společník a obchodní korporace, ve které tuto většinu má, je obchodní korporace s většinovým společníkem.

Z veřejně dostupných údajů obchodního rejstříku plyne, že jediným akcionářem (jediným společníkem) žalovaného, a tudíž jeho přímo ovládající osobou, je společnost Pražská plynárenská, a.s. Dle totožné logiky je společnost Pražská plynárenská Holding a.s., přímo ovládající osobou společnosti Pražská plynárenská a.s., neboť je jediným akcionářem (jediným společníkem) společnosti Pražská plynárenská, a.s. Jediným akcionářem (jediným společníkem) společnosti Pražská plynárenská Holding a.s., je hlavní město Praha. *Hlavní město Praha je tudíž nepřímo ovládající osobou žalovaného*, která ve smyslu shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu vykonává, byť nepřímo, rozhodující vliv na řízení žalovaného.

To, že hlavní město Praha je nepřímo ovládající osobou žalovaného, ostatně uvádí sám žalovaný ve Zprávě o vztazích mezi propojenými osobami za rok 2015, která je součástí veřejně přístupné Výroční zprávy žalovaného za rok 2015.

Soud na tomto místě odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19.9.2014, č.j. 30 A 62/2013 - 78, v němž jmenovaný soud dovodil, že *„není možné připustit situaci, kdy by územní samosprávný celek z vlastní vůle založením právního subjektu soukromého práva (akciová společnost, společnost s ručením omezeným) vyloučil část své činnosti z kontroly veřejnosti. Tuto povinnost nemůže územní samosprávný celek obejít ani tím, že jím založené právnické osoby budou za stejným účelem zakládat další právnické osoby, v nichž budou většinovými vlastníky s rozhodujícím vlivem (být zprostředkovaným) územního samosprávného celku na tvorbu a obsazení statutárních orgánů takových právnických osob a na kontrolu jejich činnosti. Vyloučit tyto osoby z postavení povinných subjektů k poskytování informací ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím by bylo nejen v rozporu se smyslem a účelem tohoto zákona, ale jednalo by se také o přímé porušení ústavního práva garantovaného Listinou základních práv a svobod, konkrétně jejím čl. 17 odst. 5“*.

K procesní obraně žalovaného, že není povinným subjektem ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., neboť je soukromoprávním subjektem a nikoliv správním orgánem, soud uvádí, že tyto dvě kategorie se navzájem nevylučují. Jak bylo zdůvodněno shora, žalovaný, třebaže je akciovou společností zřízenou dle soukromého práva, je zároveň veřejnou institucí, a proto spadá do okruhu povinných subjektů ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. Je proto jeho zákonnou povinností rozhodovat o žádostech o poskytnutí informací. V takovém případě se jedná o vrchnostenské rozhodování o veřejném subjektivním právu žadatele na poskytnutí informace, přičemž je zcela nerozhodné, zda je povinný subjekt právnickou osobou založenou podle soukromého práva.

K argumentaci žalovaného, že není veřejnou institucí, neboť nenaplnňuje znaky pětistupňového testu uvedeného v nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 260/06, soud v souladu s již shora citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2016 č.j. 2 As 155/2015 – 84 podotýká, že „*Ústavní soud vymezil hlediska pro hodnocení toho, zda se jedná o veřejnou nebo soukromou instituci následovně: způsob vzniku (zániku) instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu), hledisko osoby zřizovatele (tj. zda je zřizovatelem stát či nikoli), subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (zda dochází ke kreaci orgánů státem či nikoliv), existence či neexistence státního dohledu na činnost instituce, veřejný nebo soukromý účel instituce. Ústavní soud však také dovodil, že ‘zařazení zkoumané instituce pod instituci veřejnou či soukromou musí vyplývat z ‘převahy’ znaků, jež jsou pro instituci veřejnou či soukromou typické’*“. Aplikaci uvedeného testu a nutnost naplnění kritérií stanovených Ústavním soudem Nejvyšší správní soud v tomtéž rozhodnutí upřesnil tak, že „*efektivní ovládnutí akciové společnosti považuje za nejvýznamnější kritérium pro podřazení tohoto soukromoprávního subjektu pod pojem veřejná instituce. Kritéria popsaná Ústavním soudem sice nebyla vývojem judikatury překonána, nicméně lze je ve vztahu k tomuto kritériu považovat za kritéria vedlejší. Ta mohou být rozhodující v případech, nelze-li ovládnutí společnosti státem zjistit se stoprocentní jistotou*“. Totožný závěr je bezesporu nutno vztáhnout i na ovládnutí společnosti územním samosprávným celkem.

V případě žalobce jsou nicméně vedle znaku efektivního ovládnutí akciové společnosti splněny i další znaky pětistupňového testu uvedeného v nálezu Ústavního soudu, a sice znak subjektu vytvářejícího jednotlivé orgány instituce a znak účelu instituce. Subjektem majícím zásadní vliv na kreaci orgánů žalovaného je zcela nepochybně hlavní město Praha jakožto osoba, která žalovaného nepřímo ovládá. Účel, pro který byl žalovaný zřízen, je do značné míry veřejný – dle již zmíněné Výroční zprávy žalovaného za rok 2015 je základní činností společnosti mj. oblast servisu, údržby, oprav a výstavby plynárenských zařízení (plynovodů, plynovodních přípojek, regulačních stanic), ale i údržba, opravy a revize dalších plynových zařízení, tj. odběrných plynových zařízení v budovách, průmyslových rozvodů plynu, domovních rozvodů aj. Jak stanoví § 3 odst. 2 energetického zákona č. 458/2000 Sb., přenos elektřiny, přeprava plynu, distribuce elektřiny a distribuce plynu, uskladňování plynu, výroba a rozvod tepelné energie se uskutečňují ve veřejném zájmu.

Lze shrnout, že z výše popsanych důvodů je žalovaný veřejnou institucí, a tedy povinným subjektem ve smyslu § 2 zákona č. 106/1999 Sb.

Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že úprava postupu poskytování informací obsažená v zákoně o obcích, ZHMP, stejně jako v některých dalších právních předpisech, je velice strohá, a proto je při rozhodování o žádostech podaných podle těchto jiných právních předpisů nutno postupovat způsobem upraveným v zákoně č. 106/1999 Sb. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19.2.2013 č.j. 8 Aps 5/2012 – 53, v němž konstatoval, že „*pokud je povinnému subjektu uloženo poskytovat některé informace podle informačního zákona, pak má podle stejné procesní úpravy poskytovat i informace, jejich poskytnutí mu ukládá jiný právní předpis, který sám proces jejich poskytování nijak neupravuje. Povaha povinného subjektu podle informačního zákona mu totiž umožňuje, aby plnil všechny své procesní povinnosti, které z tohoto zákona plynou. Bylo by naopak nelogické, aby při poskytování jednoho typu informací povinný subjekt poskytoval žadatelům o informace veškerý ‘procesní komfort’ zaručený informačním zákonem, zatímco v případě informací poskytovaných podle jiných zákonů nikoliv*“. V tomtéž rozhodnutí soud uvedl, že „*podmnožiny informací, které povinný subjekt poskytuje podle*

informačního zákona a podle jiného zákona, se do určité míry překrývají. Jejich podřazení různým procesním režimům by povinným subjektům umožnilo, aby u informací nacházejících se v průniku těchto dvou podmnožin arbitrárně určovaly, v jakém procesním režimu budou žádost o informace vyřizovat“.

Z uvedeného vyplývá, že ačkoliv žalobce podal svou žádost o poskytnutí informace podle § 51 odst. 3 písm. c/ ZHMP, byl žalovaný povinen při rozhodování o této žádosti, stejně jako rozhodování o následně podaném odvolání, postupovat podle procesních pravidel zakotvených v zákoně č. 106/1999 Sb. O odvolání podaném žalobcem proti sdělení žalovaného ze dne 21.5.2015, které je z materiálního hlediska rozhodnutím o částečném odmítnutí žalobcovy žádosti o poskytnutí informace, měl žalovaný naložit způsobem stanoveným v § 16 odst. 2 a 3 zákona č. 106/1999 Sb., tj. měl o něm v zákonem stanovené lhůtě rozhodnout. To však žalovaný neučinil, což znamená, že byl v rozporu se zákonem nečinný. Žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaného spočívající v nerozhodnutí o odvolání žalobce je tedy důvodná, a soud proto v souladu s § 81 odst. 2 s.ř.s. rozsudkem uložil žalovanému povinnost rozhodnout o odvolání žalobce ze dne 15.6.2015 a stanovil k tomu žalovanému přiměřenou lhůtu.

Na závěr považuje soud za nutné zdůraznit, že nikterak nepředjímá, jakým způsobem žalovaný o odvolání žalobce rozhodne. V řízení o ochraně proti nečinnosti správního orgánu soud není oprávněn zavázat správní orgán k vydání rozhodnutí o určitém obsahu, tj. určit, jak konkrétně má být správní orgán činný. Při rozhodování o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu soud posuzuje pouze to, zda existuje povinnost žalovaného správního orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2004, č.j. 7 Afs 33/2003-80).

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci právo na náhradu nákladů řízení spočívajících v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení advokátem, a to za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, účast při jednání soudu), přičemž odměna za každý z těchto úkonů právní služby činí dle advokátního tarifu částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.1.2013). Náklady právního zastoupení žalobce advokátem jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tak činí 12.200,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů

vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. listopadu 2016

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Horáková